

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 30 listopada 2012 r. powód (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 24 313,23 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, iż żądana kwota stanowi kwotę jaką ten wypłacić poszkodowanemu – właścicielowi pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) ubezpieczonemu u powoda na podstawie umowy ubezpieczenia auto casco, który uległ uszkodzeniu na skutek uderzenia przez pojazd marki F. (...) nr rej. (...), którego właściciel ubezpieczony był w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Zdarzenie miało miejsce w dniu 3 grudnia 2009 r. w W.. Roszczenie swe oparł na normie art. 828 § 1 k.c.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Zakwestionował żądanie zarówno co do zasady jak i wysokości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. K. – właściciel pojazdu M. (...) nr rej. (...) zawarł z (...) Spółką Akcyjną w W. umowę ubezpieczenia auto casco (niesporne, polisa – k.25v).

M. S. – właściciel pojazdu F. (...) nr rej. (...) zawarł z (...) Spółką Akcyjną w W. (obecnie : (...) Spółka Akcyjna w W.) umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (niesporne).

W okresie ubezpieczenia obu wskazanych pojazdów, w dniu 3 grudnia 2009 r. w W. na parkingu centrum handlowego przy ulicy (...) M. S., kierujący pojazdem F. na parkingu dojechał do skrzyżowania równorzędnego i po włączeniu kierunkowskazu ruszył z zamiarem wykonania manewru skrętu w lewo. W momencie wykonywania manewru w lewy bok pojazdu F. uderzył G. K. kierujący pojazdem M. (...). Tuż przed zdarzeniem pojazd F. znajdował się po prawej stronie względem pojazdu M. (...).

W wyniku zderzenia się pojazdów, w pojeździe F. uszkodzeniu uległ błotnik lewy, koło, maska. W pojeździe M. (...) uszkodzeniu uległ zderzak przedni, błotnik przedni lewy, tablica rejestracyjna, przednia krata wlotu powietrza (oświadczenie – k.23, dokumentacja fotograficzna – k. 38-71, zgłoszenie szkody w pojeździe – k. 21, 73-75, potwierdzenie kolizji wypadku – k.101-104, zeznania świadków: M. S. - k. 142-143, G. K. - k. 151-152).

W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego powód ustalił kwotę kosztów naprawy pojazdu M. (...) w wysokości 24 313,23 zł na podstawie faktury VAT za naprawę pojazdu i kwota ta została wypłacona zakładowi serwisowemu (...) sp. z o.o. w W. w dniu 15 stycznia 2010 r. (zawiadomienie o wypłacie odszkodowania –k.18v-19, faktura VAT – k.20v, kalkulacja naprawy – k.30-32v).

Pismem z dnia 4 marca 2011 r. doręczonym pozwanemu 14 marca 2011 r. powód wezwał go do zapłaty wypłaconego odszkodowania w kwocie 24 313,23 zł (pismo – k. 78, potwierdzenie doręczenia –k.81).

Pismem z dnia 23 lipca 2011 r. pozwany poinformował powoda, iż nie uznał swojej odpowiedzialności za powstałą szkodę. Wskazał, że Pan M. S. nie potwierdził swojej winy (pismo – k. 105).

Powołany wyżej stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o wskazane dokumenty z akt sprawy i akt szkodowych, które nie budziły wątpliwości co do ich autentyczności i wiarygodności.

W niniejszej sprawie na okoliczność przebiegu i przyczyn kolizji dopuszczono dowód z zeznań świadków : M. S. - k. 142-143, G. K. - k. 151-152. Osoby te były bezpośrednimi uczestnikami kluczowych dla sprawy zdarzeń.

Dowód z zeznań świadka M. S. należy uznać za wiarygodny. Świadek wskazał, że w chwili wykonywania skrętu w lewo był na pozycji uprzywilejowanej, albowiem pojazd M. (...) znajdował się po jego lewej stronie. Stwierdził, że bezpośrednio po kolizji podpisał oświadczenie, w którym uznał się winnym za zdarzenie, jednak wynikało to z błędnej

oceny sytuacji i oszołomienia. Następnego dnia po zapoznaniu się z układem parkingu uznał jednak, że nie jest winny kolizji.

Z kolei świadek G. K. zeznał, że nie miał szans zatrzymać się przed wyjeżdżającym pojazdem F. i doszło do kolizji. Wskazał, że to on wykonał szkic sytuacyjny miejsca zdarzenia i kierunku jazdy pojazdów biorących udział w kolizji. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, albowiem były one logiczne i konsekwentne.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, albowiem zeznania obu świadków stanowią wystarczający dowód na to kto jest odpowiedzialny za spowodowanie kolizji. W sprawie nie było potrzeby zasięgania wiadomości specjalnych, tym bardziej, iż materiał sprawy nie dawał podstaw do wykorzystania typowych instrumentów m. in. związanych z wymiarowaniem, wykorzystywanych przez biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków. Nie jest zaś rolą biegłego ocena tylko dowodów osobowych.

W związku zaś z ustaleniem, że odpowiedzialnym za spowodowanie kolizji był kierujący pojazdem M. (...) wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność wysokości szkody okazał się zbędny.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jako bezzasadne podlega oddaleniu w całości.

Powód w przedmiotowej sprawie dochodzi od pozwanego kwoty odszkodowania, jakie wypłacił na podstawie umowy ubezpieczenia auto casco. Podstawą prawną jest tu przepis art. 828 § 1 k.c. Zgodnie z jego treścią, jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez zakład ubezpieczeń, roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę, przechodzi z mocy prawa na zakład ubezpieczeń do wysokości zapłaconego odszkodowania. Zasady odpowiedzialności w przypadku przejścia roszczeń na podstawie art. 828 § 1 k.c. są takie same jak bezpośrednio między poszkodowanym, a sprawcą szkody. Podstawą odpowiedzialności pozwanego jest tu przepis art. 822 § 1 k.c. oraz art. 13 ust. 2 i art. 34 ust. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2009 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.).

Sporna w sprawie była zasada, jak i wysokość roszczenia.

Do zasady odpowiedzialności należało zastosować przepis art. 436 § 2 k.c., zgodnie z którym w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Oczywiście ruchu pojazdów nie należy rozumieć w sensie ściśle fizycznym, lecz funkcjonalnym. Podstawą odpowiedzialności będzie więc tutaj przepis art. 415 k.c. Przy uczestnikach ruchu drogowego chodzi o zarzucalność nieprawidłowego zachowania się w świetle przepisów i reguł ruchu drogowego.

Miejsce kolizji to parking, a ściślej biorąc ciągi komunikacyjne, którymi poruszały się pojazdy dojeżdżające do miejsc parkingowych. Jest to więc droga wewnętrzna w rozumieniu art. 8 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. Zgodnie tymczasem z art. 1 ust. 2 pkt 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym przepisy ustawy stosuje się również do ruchu odbywającego się poza miejscami wymienionymi w ust. 1 pkt 1 (tj. poza drogami publicznymi, w strefach zamieszkania oraz w strefach ruchu) w zakresie koniecznym dla uniknięcia zagrożenia bezpieczeństwa osób. Niewątpliwie każde zderzenie pojazdów stanowi zagrożenie bezpieczeństwa osób. Skoro brak było oznaczenia pierwszeństwa, a drogi się krzyżowały zastosować należało przepis art. 25 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym, zgodnie z którym kierujący pojazdem, zbliżając się do skrzyżowania, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pojazdowi nadjeżdżającemu z prawej strony. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że kierujący pojazdem M. (...) naruszył ową zasadę ruchu drogowego. Niewątpliwie pojazd F. znajdował się po prawej stronie w stosunku do pojazdu M. (...). Dlatego kierujący pojazdem M. powinien ustąpić pierwszeństwa przejazdu pojazdowi F.. Kierujący pojazdem M. (...) w chwili zbliżania się do skrzyżowania powinien zachować szczególną ostrożność, tak aby w każdej chwili mieć możliwość zatrzymania pojazdu przed skrzyżowaniem.

Biorąc zatem pod uwagę ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie Sąd uznał, że odpowiedzialnym za powstałą kolizję jest kierujący pojazdem M. (...).

Mając na względzie powyższe sąd w pkt I oddalił powództwo wobec braku przesłanek z art. 828 § 1 k.c.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na kwotę zasądzoną od powoda składa się wynagrodzenie reprezentującego go pełnomocnika – 2400 zł oraz opłata od pełnomocnictwa – 17 zł.

Z tych wszystkich względów sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)